

A woman with a shaved head and a flower crown of pink and white roses is smiling. She is holding a branch of white cherry blossoms. The background is a soft-focus field of similar blossoms.

Jana Faltynková Ryšánková

Život s diagnózou

Jana Faltynková Ryšánková
Život s diagnózou

Jana Faltynková Ryšánková
Život s diagnózou

© Jana Faltynková, 2021

© Backstage Books, 2021

ISBN 978-80-7665-002-2 (pdf)

Jana Faltynková Ryšánková

Život s diagnózou

Backstage Books

2021

*Milí čtenáři, z celého srdce bych chtěla poděkovat za
to, že sledujete moji cestu v boji s onkologickou nemocí.
Velice si vážím každého z Vás, protože mi dodáváte
plno sil a pozitivního myšlení.*

Děkuji Vám

Pacientka v remisi

Je krásný zimní den, čtrnáctého prosince, a já pomalu nasávám krásnou vánoční atmosféru, která je všude kolem nás. Vánoční čas mám z celého roku nejraději, ale letos cítím lehkou úzkost, protože po dlouhé době budu tenthle krásný čas trávit sama, bez partnera. Je mi z toho smutno, ale myslím na to, až Stellince budou zářit očička při rozbalování dárečků. To mi přece náladu musí zlepšit za každou cenu, ale i tak mám lehké obavy, aby to na mě nedolehlo. Mám ale báječnou rodinu, která nám nabídla, že můžeme celý Štědrý den strávit s nimi, a to mě lehce uklidňuje. Abych zahnala smutek, volám své kamarádce Pavle, jestli bychom se nemohly na chvíli zastavit. Jako vždy mě nenechá ve štychu a s nadšením na nás čekají. Pavla už mě zná jako své boty, takže po hlase hned poznala, že se něco děje a že nutně potřebuju terapii s kamarádkou. O něco později jsme se Stellčou dorazily. Naše holčičky si šly hrát a Pavla dělala všechno pro to, aby mi trochu zvedla náladu. Začala hledat různá pozitiva, proč je dobré být na Vánoce sama.

„Nemusíš aspoň kupovat nikomu dárek a ušetříš,“ pronesla s nadějí, že mě to rozesměje, a taky že se povedlo. Vždy

ví, co v jakou chvíli říct, a za to ji mám moc ráda. Smutek byl úspěšně zahnán a následující hodinu jsme už vedly náš běžný rozhovor a sledovaly naše holčičky, jak si krásně hrají a básní o tom, že už se těší na Ježíška. Když se začalo stmívat, začaly jsme se pomalu chystat na odchod, ale najednou někdo zazvonil.

„Někoho čekáš?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Vůbec ne,“ řekla Pavla s tázavým výrazem ve tváři a šla otevřít.

Pak už jsem jen slyšela hlasité a veselé pánské hlasy a otázku, jestli můžou jít dál. Pavla byla z nečekané návštěvy velice překvapená a s nadšením je začala vítat. Vrátila se do obýváku s větou, že po roce přijel z Austrálie jejich společný kamarád a doprovází ho jeho nejlepší kamarád, kterého ona a její manžel už taky dlouho znají. Když oba přišli do obýváku, bylo vidět jejich překvapení, že je tu další návštěva, ale to je nemohlo nijak rozhodit. Pavla nás hned začala seznamovat. Podali jsme si ruce a představili se. A tak jsem zjistila, že kamarád z Austrálie se jmenuje Radovan.

Kluci se posadili a dali si s námi víno. Řekla jsem si, že by bylo asi hloupé teď odejít, a tak jsme ještě na chvíli se Stellinkou zůstaly. Oba byli velice výřeční a vtipní a tím mi opravdu hodně zvedli náladu. Radovan mluvil nadšeně o tom, jak krásný je život v Austrálii. Přišel mi jako docela velký sympáťák a jeho vyprávění mě zaujalo. Ten život a možnost být v cizí zemi, to všechno jsem mu záviděla. Chtěla jsem se aspoň trochu zapojit do řeči, a tak jsem se zeptala, kolik asi tak stojí zpáteční letenka. Odpověděl mi rychle a krátce a přitom se na mě skoro ani nepodíval a hned pokračoval ve vyprávění.

Trochu se mě to dotklo. Měla jsem pocit, že jsem mu zřejmě nesympatická. Do společné řeči jsem se tedy už raději

nezapojovala a začala přemýšlet o odchodu. Kluci se ale po chvilce zvedli, aby toho společně stihli co nejvíc, protože na sebe měli pouze pár dní. Když se oblékli, přišli se do obýváku rozloučit. Radovanův kamarád mi podal ruku a popřál mi, ať se mám hezky. Pak jsme se na sebe s Radovanem podívali a trochu jsme oba znejistěli. I tak ale ke mně přišel, a když jsme si podali ruku, políbil mi ji a mrkl na mě. Bylo to jako v nějakém romantickém filmu a já z toho byla pěkně mimo. Samozřejmě jsem pořádně zrudla. Když Pavla kluky vyprovodila a vrátila se zpátky, řekla jsem jí, co se stalo.

„Ty ses mu určitě líbila!“ řekla s úsměvem. Na to jsem jí ale odpověděla, že to není možné, protože jsem měla pocit, že mě po celou dobu ignoroval a ani nechtěl navázat společnou řeč. Hned jsem ale musela dodat, že mi byl hodně sympatický, to se nedalo popřít. Samozřejmě jsme hned projely jeho profil na Facebooku a Instagramu, kde ho Pavla měla v přátelích.

„No co, stejně ho už nikdy neuvidím,“ prohlásila jsem a tak jsem se odtrhla od jeho fotek a začala se chystat se Steillou domů. Celou cestu jsem stále na tu pusu myslela a i na to mrknutí, které jsem stále měla před očima.

Na druhý den ráno jsem jako vždy kontrolovala sociální sítě, jestli mi něco neuniklo, a blikla na mě nová žádost o přátelství. Byla od Radovana, a dokonce poslal i zprávu: „Ahoj, četl jsem kousek tvé knihy – Kdo bojuje, vyhrává – a musím říct, že jsi opravdu velká bojovnice.“

Jeho zpráva a vlastně i žádost o přátelství mě překvapily a po přečtení zprávy jsem žádost hned schválila. Jestli ale opravdu kousek knihy četl, anebo si to vymyslel, jen aby se mnou navázal řeč, to jsem si stále nebyla jistá. Ale i tak mě obě varianty zahrály u srdce. Hned jsem měla lepší náladu a poslala mu velké poděkování, že si vážím toho, že i chlap má

zájem si moji knihu přečíst. Moji odpověď si hned zobrazil a psali jsme si celý den. Zjistili jsme, že si oba docela rozumíme a společných témat jsme měli hned několik.

Psaní pokračovalo i následující dny, a já tak vůbec nemyslela na nějaký předvánoční smutek. Díky němu jsem Štědrý den zvládla na jedničku a užila jsem si ho se všemi naplno. Stellinka byla úžasná, ta její radost je terapie nade vše. Rodiče nám nabídli, že u nich můžeme klidně přespát, ale já odmítla, protože už jsem měla jiné plány. Radovan mi stále psal a já chtěla celý večer pokračovat. Tím bych moc nenadchla rodiče, protože nemají rádi, když s nimi sedím a přitom pořád pokukuju po mobilu.

Přišly jsme tedy se Stellou domů, povídaly si ještě chvíli o všech dnešních zážitcích a já ji pak uložila do postele. V televizi jako každý rok na Štědrý den dávali film Pelíšky. Díval se na něj i Radovan, a tak jsme si psali různé vtipné hlášky. Můj telefon ale pomalu kolaboval a já začala hledat nabíječku.

No to snad ne, já ji zapomněla u rodičů!!! Popadla mě panika a já začala vymýšlet různé varianty, kde a jak takhle narychlo nějakou sehnat. Zkusila jsem napsat sousedovi a doufala, že mě zachrání. Naštěstí tomu tak bylo.

„Jano, vzpamatuj se, začínáš šílet,“ řekla jsem si docela přísným hlasem. Nemůžu být přece zblblá z kluka, který za pár dní odlétá na druhý konec světa. Šla jsem tedy spát s myšlenkou, že už to psaní raději omezím.

Když skončily svátky, psala mi jednou později večer Pavla, jaká je škoda, že nemůžu sehnat hlídání, protože k nim právě dorazil Radovan a ptá se, jestli nedorazím taky. Bylo mi to trochu líto, protože bych si s ním ráda popovídala i osobně, a ne jen po Messengeru. Ale nedalo se nic dělat, Stella už spala a nechtěla jsem ji kvůli tomu tahat z postele. Když jsem ráno

vstala, měla jsem od Pavly spoustu zpráv, jak o mně a Stellince Radovan celý večer básnil. Nechtělo se mi tomu ale moc věřit. Později mi přišla zpráva i od něj, s otázkou, co děláme na Silvestra. Rodiče mi zase nabídli, že můžeme poslední den v roce trávit s nimi, s tím, že přijdou i další přátelé.

Radovan měl ale mnohem zajímavější nápad – co kdybychom Silvestr strávili u Pavly a jejího manžela. Nápad to byl skvělý, ale nebyla jsem si jistá, jestli bude souhlasit Pavla. Ani ve vteřině jsem neváhala a volala jí, co jsme vymysleli. Ihned se vším souhlasila. Měla jsem velkou radost. Konečně zažiju Silvestr i trochu jinak, a hlavně jsem byla ráda, že zřejmě ještě naposledy Radovana uvidím.

Asi o hodinu později jsem vyrazila do nákupního centra a vybírala si svůj nový outfit. Samozřejmě jsem se mu chtěla co nejvíc líbit. Vybrala jsem si pohodlnou růžovou košili, kterou jsem nakombinovala s černými džínami. Ráno před oslavou jsem ještě jela s tatškou na větší nákup, abych nepřišla k Pavle s prázdnou. Mezitím jsme se s Radovanem domluvili, že dorazíme ve čtyři odpoledne. Se Stellinkou jsme ale přišly o něco dříve, protože jsem ještě chtěla od Pavly vyzvídat, co všechno se tady po svátcích dělo a co všechno Radovan říkal.

„Jani, klid, on je do vás fakt asi úplně zamilovaný, věř mi.“

Začala jsem být trochu nervózní, ale už jsem se nemohla dočkat, až dorazí. Měl trochu zpoždění a dorazil opět se svým nejlepším kamarádem. Jako první mě zaujala jeho kostkovaná košile, která mu moc slušela. Přivítali jsme se pusou na tvář.

„Tady jsem vám, holky, přinesl víno,“ řekl a předal ho Pavle.

Posadil se naproti mně a pak začali chodit další kamarádi a přátelé. Celou dobu jsem ho nenápadně pozorovala. Hlavou

mi proběhla myšlenka, že bych se moc nebránila lehkému flirtu.

Jsi normální? ptalo se mě mé vnitřní já. Nechtěla jsem mít opět zlomené srdce a vztah na dálku pro mě nepřipadal v úvahu. Už jednou jsem to zkusila a za velmi krátkou dobu to skončilo. Chci partnera, se kterým se budu moct denně dívat na televizi a povídat si o zážitcích z celého dne. A hlavně taky někoho, koho můžu obejmout a komu se můžu kdykoli vyplakat na rameno, když bude potřeba.

Zábava byla v plném proudu a my jsme si s Radovanem neměli dlouho možnost v klidu popovídat. To se podařilo až později večer. Posadila jsem se k němu a jen ho poslouchala. Byl tak výřečný a měl velice příjemný hlas, který se krásně poslouchal. Už bylo ale moc pozdě a já se Stellinkou jsme musely pospíchat domů. Nechtěla jsem s ní chodit pozdě večer na Silvestra po městě, když je všude tolik opilých lidí a petard.

Když jsem to oznámila Radovanovi, začal mě přemlouvat, ať ještě nechodíme. Pavla naši diskuzi zaznamenala a nabídla nám, že u nich můžeme přespat. Její holky mají velký pokojíček a v něm se pro Stellu místo na spaní najde. Nenechala jsem se dlouho přemlouvat a zůstaly jsme. Šly jsme převléct holky do pyžama a uspat je. Když se nám to povedlo, slavili jsme dál a já se vrátila na své místo vedle Radovana. Krátce nato jsme všichni s prskavkou v ruce začali odpočítávat poslední vteřiny v roce 2018. V duchu jsem si přála, ať nám nový rok 2019 přinese hlavně zdraví.

„Šťastný nový rok!“ popřáli jsme si vzájemně. Všichni se pak přesunuli na první novoroční cigaretu a já a Radovan jsme zůstali v obýváku sami. Ještě jednou jsme si připili a pak jsem mu najednou seděla na klíně a on mi dal pusu. Hluboko

jsme se zadívali do očí a povídali si. Po chvíli se ostatní vrátili z balkónu a já si rychle přesedla zpátky na židli. I tak jsem nemohla přeslechnout narážku, že jsme jako dvě hrdličky. Aspoň jsme se znovu pořádně zasmáli.

Později už mi hlava padala únavou a já doufala, že oslava brzo skončí. Radovanův kamarád ho začal přemlouvat, ať s ním jde pokračovat ještě do místního baru. To ale zřejmě kvůli mně odmítl, a tak mu Pavlin manžel nabídl, že může přenocovat taky společně se mnou na gauči, že se tam oba pohodlně vejdemo. Byla jsem červená jako rajče, ale neměla jsem s tím problém, protože mě vůbec nenapadlo, že by mezi námi mělo dojít k něčemu víc. Když všichni odešli, rychle jsem se převlékla do vytahaného trika, které mi Pavla půjčila. Ta si šla i s manželem lehnout za holkami do pokoje, zřejmě schválně, protože jejich patrová postel byla v obýváku. Lehce jsem se tomu zasmála, zakroutila hlavou, přikryla se peřinou až po krk, otočila se na druhou stranu a popřála Radovanovi dobrou noc. Odpověď jsem ale žádnou neslyšela. Místo toho jsem pocítila jeho ruku na svých zádech. Lehce a opatrně mě hladil a můj mozek jel na plné obrátky: Sakra, Jano, pokud se otočíš, tak ti hrozí, že se zamiluješ. Opravdu to chceš risknout?!

A nakonec jsem to riskla. Otočila jsem se a pak jsme se začali líbat. Bylo to ale vtipné, protože celou dobu nám nad hlavou mrouskala kočka, což v nás v jednu chvíli vyvolalo nezastavitelný záchvat smíchu. Jako naschvál se mezitím vzbudila i Stellinka a přišla si lehnout za námi na gauč.

Položila se mezi nás, a tak jsme šli hned spát. To už bylo skoro pět hodin ráno a o hodinu a půl později nás začaly budit i holky od Pavly. Rychle jsem utíkala do koupelny, dát se trochu do pořádku. Osprchovala jsem se a půjčila si kosmetiku, abych zakryla unavený obličej a aby se mě tak Radovan po

ránu nelekl. Jeho vstávání bylo ale náročnější. Bylo mu zle a nechtělo se mu ani trochu vstávat. Pavlin manžel nám dělal snídani a já si mezitím hrála s holkami na gauči. Radovan mě najednou chytil za ruku. Doufala jsem, že od té noci nic moc neočekává, protože stejně už vlastně odjíždí.

Začala jsem proto být dost chladná. Po snídani jsme se se Stellinkou oblékly a chystaly se k mým rodičům na oběd. Radovan řekl, že nás kousek doprovodí, protože jeho zastávka na autobus je po cestě. Chystal se jet za svými rodiči. Celou cestu jsem netušila, co si s ním vykládat, takže jsme spíš mlčeli. Když jsme dorazili k zastávce, zastavili jsme se a podívali se na sebe.

„Tak se měj. Ahoj,“ řekla jsem a tlačila kočárek dál směrem domů. Byl z toho zřejmě tak v šoku, že mi nestihl ani odpovědět. Asi to ode mě nebylo úplně fér, vyčítala jsem si celou cestu. Až do večera jsem pak sledovala telefon, jestli mi od něj náhodou nepřijde zpráva. Obávala jsem se, že jsem to ale docela zvorala, a tak jsem se rozhodla, že mu napíšu já.

„Už je ti lépe?“ Nic lepšího mě nenapadlo. Odpověděl jedním slovem a tím mi potvrdil, že je tedy zřejmě zklamaný. Chtěla jsem to urovnat, a tak jsem mu nabídla, že pokud mu zbude ještě trocha času, tak bychom klidně mohli zajít někam na kávu anebo na oběd. Souhlasil a snažil se to nějak vymyslet, protože toho měl před odletem hodně. Musel se ještě rozloučit s rodinou, a hlavně s nimi oslavit i své narozeniny. Chápala jsem to, ale i tak jsem doufala, že ho ještě uvidím, protože bych si to asi neodpustila.

Když nastal poslední den před jeho odletem, vypadalo to, že už se nevidíme. Celou dobu jsme si psali, ale jeho rozlučka se čím dál víc protahovala. Když byla desátá hodina večer, už jsem přestala doufat. Když jsem se šla do koupelny odlíčit

a převléct, tekly mi po tvářích slzy jako hrachy. Po návratu z koupelny koukám na telefon a vidím zprávu: „Už jedu.“

Vystřelila jsem zpátky do koupelny a rychle se snažila zachránit svůj make-up. Najednou jsem byla strašně nervózní a chodila po bytě tam a zpátky jako tygr v kleci. Za chvíli už Radovan zvonil a já mu běžela otevřít. Hned jsem si všimla, že je z těch oslav a ze všeho toho loučení lehce rozevlátý, ale přišlo mi to hodně roztomilé, a tak jsem ho se smíchem pozvala dál. V ruce nesl láhev vína, která se zrovna docela hodila. Potřebovala jsem trochu na zklidnění. Dali jsme si skleničku a pak si začali o překot povídat, jako by to byl závod v mluvení.

Měli jsme si toho najednou tolik co říct. Po chvíli jsme se oba konečně uklidnili, a tak přišla i chvíle na polibek. Nechtěla jsem ale nic uspěchat, chtěla jsem si užít jeho hlas, který slyším zřejmě naposledy. Po chvíli ticha pak Radovan zvažněl a já si uvědomila, že chce říct něco důležitého. Byla ve mně malá dušička, protože jsem neměla absolutně žádné tušení, co to bude.

Začal potichu a v první chvíli jsem myslela, že se mi to jen zdá. Říkal, že by chtěl mě a Stellinku následující měsíc u sebe v Austrálii. Nebrala jsem to ani trochu vážně. Přece jen už vypil pár skleniček a tohle stejně nemůže být pravda. Snažila jsem se to tedy zlehčit a s úsměvem mu řekla, že už se mi určitě neozve, až se vrátí do Austrálie, a že na mě jistě brzo zapomene. Na to mi opět zcela vážně řekl, že on nikdy neříká věci jenom tak. Nechtěla jsem ale už nic řešit, a tak jsme dál pili dobré víno a užívali si společných chvil.

Radovan vstával velmi brzo, protože musel stihnout zajet zpátky k rodičům, vzít si věci a pak chytit vlak do Prahy. Tak rychle se oblékl a odešel, že jsme ani neměli možnost říct

si něco hezkého na rozloučenou. Taktak jsme mezi dveřmi prohodili pár pozdravů a byl pryč. Zavřela jsem za ním a uvědomila si, že je definitivně pryč. Neudržela jsem slzy, bylo mi líto, že jsem poznala tak skvělého a rozumného chlapa pouze na takovou chvíli. Přesně tohle jsem nechtěla. Zamilovat se a trápit se.

„Dobře ti tak,“ řekla jsem si vztekle a měla jsem na sebe velkou zlost. O několik hodin později mi od něj přišla zpráva, že už je v pořádku v Praze a čeká na svůj let. Popřála jsem mu šťastnou cestu a doufala, že se mi třeba ještě někdy ozve.

Nevím proč, ale byla jsem po celou dobu jeho letu hodně nervózní. Nervozita však byla ještě větší, když se mi po odletu dva dny neozval. Let do Austrálie je sice dlouhý, ale teď už musí být určitě na místě! Hlavou se mi honily divoké scénáře a nervozita neustupovala. Navíc se neozval ani svým kamarádům a známým. Nakonec Pavla kontaktovala jeho rodinu, jestli něco nevědí. Pak mi konečně přišla zpráva, že v Číně došlo k velkému zpoždění, a tak tam musel dokonce i nocovat a neměl možnost se nám ozvat. Ta informace mě trochu uklidnila a byla jsem ráda, že je v pořádku. Další den ráno už jsem měla v telefonu konečně uklidňující zprávy, že je v pořádku doma, jak mu chybíme a že doufá, že se za pár dní v Austrálii uvidíme.

„Ty to myslíš opravdu vážně?“ napsala jsem po sté.

„Samozřejmě že ano. Úplně vážně,“ odpověděl a začal mi psát o možnostech, kdy a jak bychom mohly přiletět. Pořád se mi tomu ale nechtělo věřit. Vždyť se vlastně zase tak moc neznáme. Austrálie mě ale začala každým dnem lákat čím dál víc a víc. Přemýšlela jsem, jestli by to zvládla hlavně Stella. Už jsme spolu letěly, ale to byla jen chvílička. Je ale dost šikovná,

takže jsem o ní nepochybovala. O pár dní později mi Radovan vypsál termíny letů a já pochopila, že to není sen a že se to děje doopravdy. Přesto jsem se ještě před rozhodnutím šla poradit k Pavle. Zná už Radovana dost dlouho, a tak jsem chtěla znát její názor. Jsme nejlepší kamarádky, určitě by mě varovala, kdyby se jí Radovan nezdál.

„Když vám to nevyjde, aspoň si užijete dovolenou, kdo má v dnešní době možnost letět do Austrálie?! A ty si to po tom všem zlém, co sis prožila po nemocnicích, zasloužíš!“

A já si uvědomila, že má pravdu. Uvědomila jsem si, čím jsme si ještě nedávno musely se Stellinkou projít a že by to pro nás byla velká odměna. Rozhodla jsem se, že tedy pole-tíme, protože pokud je to možnost poznat tu pravou lásku, na kterou stále tak čekám, tak proč to nezkusit. Vybraly jsme termín, který byl už za osmnáct dní.

Ještě než jsem řekla své definitivní ano, sedla jsem si na gauč, otevřela víno a promyslela si to znovu a pořádně. Je to cesta na druhý konec světa a bude to náročné. Hlavou se mi honila veškerá pro a proti a nakonec vyhrála jen pozitiva. Šla jsem do šatníku a začala vytahovat věci, které bych si zabalila do kufru. Všichni, kdo Radovana znali, mě podporovali a utvrzovali mě v tom, že Radovan je určitě ten pravý. Už tedy nebyl důvod couvnout, a tak jsem konečně napsala tu rozhodující zprávu: „Za pár dní se tedy uvidíme.“

A během následujících několika minut už jsem měla v e-mailu letenku. Už to tedy bylo doopravdy. Teď tady mrzneme a za pár dní se budeme válet u moře, to bude báječné!

Máme už skoro sbaleno a já si najednou uvědomila jednu zásadní věc. Ještě jsem o tom neřekla rodičům. Docela jsem

se bála jejich reakce. Bylo mi jasné, že s tím nebudou souhlasit a že mě budou považovat za velkého blázna. Odlet se ale blížil, a tak jsem už nemohla na nic čekat.

Začala jsem nejdřív u tatky. Využila jsem naší společné jízdy na moji pravidelnou kontrolu na onkologii. Šlo pouze o odběr krve. Modlila jsem se, ať je všechno v pořádku, aby nám naši dovolenou nic nepokazilo. Jsou to vždycky opravdu šílené nervy, ale všechno bylo naštěstí v pořádku. Hned jsem tu radostnou zprávu psala Radovanovi, který byl taky pěkně nervózní. O svém zdravotním stavu jsem ho hned ze začátku informovala a řekla mu, ať si to ještě pořádně rozmyslí, protože nikdy nevím, co může do budoucna přijít. Nenechal se ale ani trochu odradit, a navíc mě podpořil větou: „Spolu zvládneme úplně všechno.“ Začala jsem tušit a taky doufat, že tohle je můj osud a mé rozhodnutí je určitě správné. Jaký jiný chlap by si jinak k sobě nastěhoval na měsíc a půl někoho, koho skoro vůbec nezná? Třeba je to opravdu ten pravý.

Musela jsem se ale vrátit zpět k tomu, že musím začít mluvit, protože cesta autem domů nebyla zase až tak moc dlouhá.

„Tati, musím ti něco důležitého říct,“ vypadlo ze mě. Tatka měl docela překvapený výraz a zeptal se mě, co se děje. „Víš, někoho jsem nedávno poznala. Hraje golf!“

„Opravdu?“ odpověděl s úsměvem, protože i on je velký milovník golfu. Moc dobře jsem věděla, proč začít zrovna takhle. Už delší dobu si ze mě a z mé sestry dělal srandu, proč si konečně nenajdeme nějakého golfistu, ať má s kým hrát.

„Akorát je v tom jeden malý háček,“ pokračovala jsem lehce nejistě. „Je to sice Čech, ale momentálně tu nežije a už delší dobu by chtěl, abychom za ním se Stellinkou tento měsíc přiletěly.“

„A kam to bude?“ ptal se tatka zvědavě.

„Do Austrálie,“ špitla jsem potichu. V ten moment na mě vykulil oči, zrudl a málem strhl volant.

„To jako vážně?“ odpověděl a já viděla, jak nad tím přemýšlí. Navrhla jsem tedy, že si o tom raději promluvíme v klidu až u nich doma, kam jsme měli namířeno na oběd. Pak už jsme toho moc nenamluvili a ve mně byla malá dušička. Když jsme dorazili, začal mě hned popichovat, ať se pochlubím, jakou to mám novinu.

„Letíme se Stellinkou za pár dní do Austrálie,“ řekla jsem sebejistě a s velkým úsměvem. Mamka zůstala stát s otevřenou pusou a nechtěla mi to věřit.

„Vždyť se skoro vůbec neznáte! Co když je to, proboha, nějaký terorista a už se nikdy nedostanete domů!“ začala o pár minut později a podobné scénáře jsem poslouchala celé odpoledne.

Tatka mě ale překvapil, protože jsem si všimla, že na notebooku začíná zkoumat náš let a taky dům a okolí, kde máme bydlet.

„Takže Sydney, jo? No ty bláho, tak to ti teda závidím,“ řekl z ničeho nic. Pak se mě začal vyptávat na Radovana. Chtěl se o něm dozvědět co nejvíc a taky se mě několikrát ptal, jestli jsem si svým rozhodnutím jistá. Moc jsem jim toho sice neřekla, ale ukázala jsem jim jeho fotku a to jim prostě muselo stačit. Bylo vidět, že mamka s tím má docela problém, ale tatka mě nakonec podpořil a já věděla, že už mám u rodičů vyhráno. Hned po příchodu domů jsem tu radostnou zprávu volala Radovanovi přes videochat a on měl velkou radost, že to proběhlo v pořádku. Těšili jsme se tak na sebe čím dál tím víc.

Ještě nedávno jsem přemýšlela nad tím, jak posunout svůj blog Kdo bojuje, vyhrává. Dá se říct, že jsem denně dostávala zprávy, kde lidé žádali například o psychickou podporu anebo se taky hodně zajímali o můj životní styl po léčbě. Ten jsem, po pravdě řečeno, do té doby až tak moc nezměnila. Tak nějak jsem jedla, na co byla chuť. Samozřejmě jsem se denně necpala smaženým a mastným jídlem, to ne, ale ráda jsem si občas i dopřála. Nebyla jsem zkrátka ten typ holky, která je stále jenom na salátech. Faktem je, že nějaký zájem z mé strany byl a často jsem brouzdala po síti a hledala nějakou inspiraci. Samozřejmě jsem si uvědomovala, že zdravý životní styl je nedílnou součástí zdravého života, a tím víc pro mě jako onkologického pacienta.

Nakonec to nebyl internet, ale televize. Tam mě zaujala mladá žena jménem Denisa, kterou jsem každou středu sledovala na televizní obrazovce ve známé kuchářské soutěži. V minulosti měla nádorové onemocnění mozku a po operaci jí doktoři řekli, že by jí chemoterapie pomohla tak padesát na padesát. Rozhodla se tedy, že vezme svůj osud do vlastních rukou, a začala žít opravdu zdravým životním stylem. Přestala jíst maso a stala se z ní veganka. Během pár týdnů vyčistila své tělo a dá se říct, že se zdravým životním stylem v jídle uzdravila, protože její nádor se už několik let neozval.

Našla jsem si ji na Instagramu a denně ze zvědavosti sledovala její příspěvky. Jednou mě napadlo, že by mohla být inspirací i pro mnoho dalších, a tak jsem neváhala oslovit ji. Napřed jsem jí napsala, jak ji obdivuju a v krátkosti taky svůj příběh. Dál jsem psala o svém nápadu. Že vedu blog, na kterém mám spoustu onkologických pacientů a hledám pro ně veškerou inspiraci a pomoc. A že bych tedy zorganizovala

setkání, na které bychom ji pozvali a kde by nám řekla o svém příběhu a taky o životním stylu, který jí teď pomáhá žít zdravým a plnohodnotným životem. Určitě by to bylo super. Ani jsem nedoufala, že by to vyšlo a že mi vůbec odepíše, ale chtěla jsem to aspoň zkusit.

Denisa mi odepsala, že je to skvělý nápad a ráda by nám přednášku udělala. Stačí vymyslet místo a sehnat zájemce. No a to už byla moje starost. Vytvořila jsem pozvánku a umístila ji na svůj blog. Besídka měla být v Olomouci. Trochu jsem se obávala, že to bude problém, protože mi bylo jasné, že ne každému to bude vyhovovat. Nakonec byl zájem velký a já byla ráda, že se aspoň seznámím se spoustou svých kamarádek z blogu. Dala jsem dohromady seznam, všechno zajistila a po týdně jsme se všichni s Denisou sešli ve velmi příjemné kavárně. Jela se mnou i moje kamarádka Bea, za což jsem byla moc ráda. Nejsem zrovna moc typ velkého organizátora a moderátora, a tak jsem byla ráda, že aspoň někoho z hostů už znám. Všechny jsem krátce a s úsměvem přivítala a poděkovala jim za účast. O pár minut později přijela i naše „hvězda“ dne. Byli jsme z ní všichni nadšení. Za chvíli už stála v čele a začala s vyprávěním. Měli jsme vyhrazenou hodinu a půl. Řekla nám o svém životě před onemocněním, pak o diagnóze a nakonec o jídle. Nenápadně jsem po očku sledovala ostatní a bylo vidět, že jsou všichni opravdu zaujatí a někteří i nadšení.

Byl to vážně skvělý nápad, řekla jsem si v duchu pochvalně. Na závěr jsme dostali několik rad a pak přišly na řadu různé otázky. Kéž bych i já měla takovou povahu a uměla tak pěkně mluvit. Bylo by skvělé vést někdy takovou přednášku. Ráda pomáhám lidem, a pokud je tohle možnost, jak jim pomoci ještě víc, tak proč ne. Třeba se jednou odhodlám a budu stát na jejím místě.